

horko, jež se v nich přes den nastřádalo. Když se člověk odváží vyjít ven, zasáhla ho vlna přehřátého vzduchu. Tohle pulsující, lepkavé teplo jsem ale neznala. Nemělo nic společného s počasím.

Původně jsem si nože nevšimla, ale teď jsem cítila, jak se jeho rukojeť dotýká mého těla. Žena se mě držela tak pevně, že si čepel nástroje zarážela hlouběji do těla.

Ne, tohle nedělejte!

Pokusila jsem se ji od sebe o kousek odstrčit, jenom natolik, aby netlačila na nůž. Zakašlala, ale zvuk jí nevyšel z úst, nýbrž z rány v krku. Così mi vyšplouchlo na obličej a svět se roztočil.

Upadly jsme. Svezla se k zemi a strhla mě s sebou. Tvrdě jsem dopadla na asfalt a uhodila se do ramene. Žena ležela roztažená na chodníku a upřeně hleděla k nebi. Klekla jsem si vedle ní. Pořád se jí téměř neznatelně zdvihal hrudník.

Ještě zbývá trocha času, říkála jsem si, i když jsem věděla, že je to nesmysl. Potřebovala jsem pomoc, ale žádná nepřicházela. Malé parkoviště bylo prázdné. Obklopovaly nás šesti- a osmipatrové věžáky s byty a já na jednom balkonu postřehla rychlý pohyb. Pak nic. Soumrak rychle houstl.

Na ženu zaútočili před malou chvílí. Pachatel nemůže být daleko.

Sáhla jsem po vysílačce a poplácala si kapsy, ale nenašla jsem ji. Celou tu dobu jsem se ženě dívala do očí. Taška mi upadla o půl metru dál. Prohrabala jsem ji a vylovila z ní mobil, jímž jsem na parkoviště před Viktoriinou věží na Brendonově sídlišti v Kenningtonu přivolala policii a záchranku. Když jsem ukončila hovor, uvědomila jsem si, že mě žena chytila za ruku.

Ruku mi svírala mrtvá žena a já skoro neměla sílu pohlednout jí do očí a dívat se, jak se na mě snaží upřít zrak. Musela jsem s ní mluvit a udržet ji při vědomí. Nechtěla jsem poslouchat hlas v mé hlavě, který mi říkal, že je konec.

„Jen klid,“ konejšila jsem ji. „Je to dobré.“

Jenomže dobré nebylo vůbec nic.

„Už nám jedou na pomoc,“ ujišťovala jsem ji, i když jsem věděla, že jí už nic nepomůže. „Všechno dobře dopadne.“

Toho večera, právě když jsem z dálky zaslechla zvuk prvních sirén, jsem si uvědomila, že umírajícím bez ostychu lžeme.

„Slyšíte je? Už jedou. Hlavně vydržte.“ Každá z nás měla jednu ruku ulepenou od krve. Do zápěstí se mi zaryl kovový řemínek jejich náramkových hodinek. „No tak, neomdľívejte.“ Hlas sirén silil. „Slyšíte je? Už jsou skoro tady.“

Ozval se dusot běžících nohou. Zvedla jsem hlavu a v několika oknech jsem spatřila modré záblesky. Vedle mého golfu zastavilo policejní auto a rozběhl se k nám strážník v uniformě. Za běhu mluvil do vysílačky. Když k nám dorazil, sehnul se.

„Vydržte,“ řekla jsem ženě. „Jsou tu lidi, postaráme se o vás.“

Na rameni jsem ucítila strážníkovu ruku. „Jen klid,“ řekl stejně jako já před chvílkou, s tím rozdílem, že jeho slova plátla mně. „Už sem jede sanitka. Jenom klid.“

Policistovi bylo kolem pětáctyřiceti, měl robustní postavu a řídnoucí šedé vlasy. Připadal mi nějak povědomý.

„Kde jste zraněná?“ zeptal se.

Otočila jsem se zpátky k ženě. Teď už byla opravdu mrtvá.